

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 298/06-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. októbra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. H., B., vo veci namietaného porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 5 C 73/98 (správne má byť pod sp. zn. 5 C 2/05) a Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 6 Co 282/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 8. septembra 2006 odovzdaným na poštovú prepravu 9. septembra 2006 a doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. septembra 2006 označeným ako „*Ústavná sťažnosť...*“ Ing. A. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátom JUDr. P. H., B., ktorým namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 73/98 (správne má byť pod sp. zn. 5 C 2/05) a Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 6 Co 282/05.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie uvedených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 C 73/98 (správne má byť pod sp. zn. 5 C 2/05) a krajským súdom pod sp. zn. 6 Co 282/05 s tým, aby uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 C 73/98 (správne pod sp. zn. 5 C 2/05) z 24. mája 2005 a krajského súdu č. k. 6 Co 282/05-191 z 28. apríla 2006 boli zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 200 000 Sk, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia advokátom.

Zo sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pôvodne pod sp. zn. 5 C 73/98, v ktorom bol sťažovateľ žalovaným, bol tento právoplatným rozsudkom zaviazaný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie. Návrhom z 13. februára 2005 požiadal o obnovu konania. V rámci navrhnutej obnovy konania sa domáhal toho, aby si okresný súd vyžiadal od príslušného daňového úradu určité údaje týkajúce sa povinnosti žalobkyne zaplatiť pokuty, resp. penále, keďže tieto skutočnosti tvorili predmet daňového tajomstva a priamo sťažovateľovi ich nemohol daňový úrad poskytnúť. Rovnakú požiadavku uplatnil sťažovateľ aj v odvolacom konaní o obnove. Ďalej sťažovateľ požadoval aj predvolanie svedkyne Ing. H., ktorá vlastní účtovné doklady dokazujúce pravdivosť sťažovateľových tvrdení zakladajúcich dôvody obnovy konania. Okresný súd a ani krajský súd však uvedené návrhy sťažovateľa nerešpektoval, písomné dôkazy od daňového úradu si nevyžiadal a svedkyňu nepredvolal. Okrem toho krajský súd v odvolacom konaní o obnove napriek uvedeným skutočnostiam nenariadil verejné pojednávanie, čím sťažovateľovi znemožnil vyjadriť sa k predmetným dôkazom. Uznesením okresného súdu sp. zn. 5 C 73/98 (správne má byť pod sp. zn. 5 C 2/05) z 24. mája 2005 bol návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietnutý. Následným uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 282/05-191 z 28. apríla 2006 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Toto uznesenie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 10. júla 2006, kedy nadobudlo aj právoplatnosť.

Nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia sa zakladal na tom, že sťažovateľ, ako jej daňovým úradom ustanovený opatrovník podával za ňu v rokoch 1994 a 1995 daňové priznania, a hoci z týchto vyplýval čistý zisk pre žalobkyňu z jej podnikateľskej činnosti v sume viac ako 300 000 Sk, sťažovateľ tieto prostriedky žalobkyňi nevyplatil. V pôvodnom súdnom konaní sa bránil sťažovateľ tým, že v období rokov 1994 až 1996 za žalobkyňu - daňový subjekt platil všetky jej uložené pokuty a penále z čistého zisku, ktorý podnikanie žalobkyne vyprodukovalo. Z tohto dôvodu podľa obrany sťažovateľa už nezvýšili peniaze, ktoré by mohol žalobkyňi vyplatiť. Okresný súd však v pôvodnom konaní dospel k záveru, že sťažovateľ svoju uvedenú obranu dôkazmi nepreukázal, a preto tvrdeniam sťažovateľa neuveril. Dôkazmi navrhnutými v rámci obnovy konania snažil sa sťažovateľ dodatočne preukázať pravdivosť svojej obrany. Napokon sťažovateľ uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. (ďalej len „vyšetrovateľ“) sp. zn. ČVS:ORP-84/OEK-B5-2006 z 30. januára 2006 bolo začaté trestné stíhanie vo veci podozrenia z trestného činu pokusu podvodu, v ktorom sa vychádza z faktov tvrdených sťažovateľom. V rámci tohto trestného stíhanie si vyšetrovateľ vyžiadal od daňového úradu potrebné doklady. Sťažovateľ 11. júla 2006 nahliadol do vyšetrovacieho spisu a po preštudovaní podkladov z daňového úradu zistil, že tieto preukazujú pravdivosť jeho tvrdení. Žalobkyňa svojou žalobou a predložením potvrdenia z daňového úradu o tom, že ku dňu 6. januára 1994 nemala žiadne nedoplatky, jednoznačne zavádzala všeobecné súdy. Dôkazy označené sťažovateľom, ktoré všeobecné súdy odmietli vykonať, mohli prívodiť pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pokiaľ všeobecné súdy obnovu konania aj napriek tomu nepovolili, porušili tým označené základné práva sťažovateľa, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že odvolací súd mal o veci rozhodovať na pojednávaní.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 5 C 2/05-133 z 24. mája 2005 vyplýva, že návrh sťažovateľa na obnovu konania bol zamietnutý. Návrh na obnovu konania zdôvodnil sťažovateľ tým, že sa v novembri 2004 v rámci iného súdneho konania dozvedel z úst žalobkyne, že účtovné doklady z jej podnikania za roky 1994 a 1995 neboli ešte spracované a daňové priznania za tieto obdobia sú falošné. Toto vyhlásenie žalobkyne bolo

pre sťažovateľa úplne novým dôkazom, ktorý mohol privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Ak by totiž boli daňové priznania falošné, resp. nesprávne, zmenil by sa tým celý skutkový stav, na ktorom bol pôvodný rozsudok založený. Na základe vyhlásenia žalobkyne boli daňové priznania preverené a zistilo sa protiprávne odpočítanie niektorých položiek z daňového základu, čo malo za následok vykázanie vyššieho zisku. Ďalším dôvodom návrhu sťažovateľa na obnovu konania bolo, že v januári 2005 dal sťažovateľ otvoriť trezor žalobkyne, kde našiel niektoré svoje faktúry, ktorými žalobkyňa účtoval svoju odmenu za práce vykonané pre ňu v rokoch 1994 –1995, ako aj originály zmlúv o pracovnoprávnom vzťahu. Týmito dôkazmi dovtedy nedisponoval. Okrem toho našiel v trezore aj tri zápisnice o pojednávaniach na daňovom úrade, ktoré preukazujú, že žalobkyňa mala voči daňovému úradu podlžnosti. Tieto zápisnice spochybňujú potvrdenie daňového úradu o tom, že žalobkyňa ku dňu 6. januáru 1994 nemala voči daňovému úradu podlžnosti. Podľa názoru okresného súdu sťažovateľom navrhnuté dôkazy dopytom na daňový úrad o všetkých pokutách, penáloch a exekúciách týkajúcich sa žalobkyne za obdobie od januára 1994 do júna 1996, ako aj vyžiadaním všetkých platieb, pokút a penálov zaplatených daňovému úradu, ale tiež výsluchom svedkyne Ing. H. nebolo možné pripustiť, keďže s rozhodovaním o povolení obnovy konania nesúvisia. Týkajú sa totiž už priamo veci samej a na mieste by ich bolo možné vykonať až vtedy, keď by okresný súd obnovu konania povolil. Pokiaľ ide o výpisy z platieb pokút a penálov, ktoré sťažovateľ daňovému úradu zaplatil, tieto sťažovateľ predložil okresnému súdu ešte v pôvodnom konaní do spisu sp. zn. 5 C 73/98. Sťažovateľ na pojednávaní okresného súdu skutkové dôvody, o ktoré návrh na obnovu konania oprel, zúžil len na dva dôvody, a to na nesprávnosť daňového priznania z roku 1994 a na dodatočné nájdenie vlastných faktúr po otvorení trezoru, ktoré svedčia o uzavretí mandátnej zmluvy medzi ním a žalobkyňou. Po preukázaní toho, že s ostatnými dokladmi nájdenými v trezore v januári 2005 disponoval už v roku 2003, kedy ich aj súdu prvýkrát predložil, netrval v ďalšom na obnove konania s poukazom na tieto ďalšie doklady. Podmienkou povolenia obnovy konania je preukázanie, že sťažovateľom uvádzané skutočnosti a dôkazy existovali už počas pôvodného konania, že sťažovateľ nemohol označiť, predložiť alebo navrhnúť ich vykonanie bez svojej viny a že môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Emotívne vyhlásenie žalobkyne, že daňové priznania z rokov 1994 a 1995 sú falošné, nie je dôkazom o ich nesprávnosti, veď

tieto daňové priznania vypracoval sťažovateľ, resp. jeho manželka, ktorá viedla účtovníctvo. Preto ak boli falšované, musel o tom sťažovateľ vedieť už pri ich vyhotovení. Skutočnosť, že až vyhlásenie žalobkyne z novembra 2004 motivovalo sťažovateľa skúmať vecnú správnosť daňových priznaní, nie je možné posúdiť ako dôvod na obnovu konania, keďže sťažovateľovi nič nebránilo overovať správnosť daňových priznaní už v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 73/98. To, že mu nenapadlo urobiť tak skôr, ešte neznamená, že tento dôkaz nemohol sťažovateľ použiť v pôvodnom konaní bez vlastnej viny. Navyše sťažovateľ žiaden skutočný dôkaz o nesprávnosti daňového priznania nepredložil. Listinné dôkazy, ktoré mal sťažovateľ nájsť v trezore v januári 2005 a o ktorých tvrdil, že dovtedy nimi nedisponoval, v skutočnosti súdu predkladal už v roku 2003. Pravdou je, že až teraz prvýkrát predložil svoje vlastné faktúry, ktorými fakturoval žalobkyni odmenu za ním vykonané práce. Sťažovateľ však ničím nepreukázal, že tieto dôkazy nemal k dispozícii už skôr. Išlo o jeho faktúry, ktoré sa dotýkali aj jeho účtovníctva ako živnostníka a ktoré musel archivovať. Ostatné dôkazy, ktoré sťažovateľ v návrhu na obnovu konania uvádzal, predložil okresnému súdu už predtým v konaní sp. zn. 5 C 73/98 v marci 2003 a v konaní sp. zn. 7 C 90/03 v decembri 2003, preto tieto neboli uplatnené v lehote určenej podľa § 230 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 6 Co 282/05-191 z 28. apríla 2006 vyplýva, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 5 C 2/05-133 z 24. mája 2005. Podľa názoru krajského súdu okresný súd dôsledne vychádzal z ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku a správne dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by dôkazy, o ktoré sťažovateľ svoj návrh na obnovu konania oprel, nemohol bez vlastnej viny predložiť už počas pôvodného konania. Je to tak preto, že tieto dôkazy poznal, resp. mohol poznať a mohol ich obstaráť, neboli teda pre neho nedostupné. Zároveň to znamená, že sťažovateľ nebol v dôkaznej núdzi.

Podľa zistenia ústavného súdu podal sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu dovolanie datované 9. augusta 2006, ktoré bolo okresnému súdu doručené 11. augusta 2006. Z dovolania, ktoré si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že sťažovateľ trvá na tom, že vykonaním ním navrhnutých dôkazov by sa pôvodný výsledok súdneho konania zmenil,

a že preto okresný súd a krajský súd pochybili, keď obnovu konania nepovolili. Namietajú, že s poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku krajský súd vec nesprávne právne posúdil.

II.

Podľa čl. 127 ods.1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods.1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by

mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Na prerokovanie a rozhodnutie tej časti podanej sťažnosti, ktorá smeruje voči uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 C 2/05-133 z 24. mája 2005, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to totiž vyplýva z citovaného článku 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak ochranu týmto právam a slobodám neposkytuje všeobecný súd. Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa mal krajský súd ako súd odvolací, čím je vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči uzneseniu krajského súdu č. k. 6 Co 282/05-191 z 28. apríla 2006. Sťažovateľ v podanej sťažnosti uplatnil dve zásadné námietky. Predovšetkým vyčítal všeobecným súdom, že nevykonali ním navrhnuté dôkazy, ktoré smerovali k preukázaniu platieb realizovaných sťažovateľom v prospech žalobkyne. Okrem toho namietal, že krajský súd konal a rozhodol o jeho odvolaní bez nariadenia pojednávania, čím ho pripravil o možnosť predniesť svoje argumenty a pripomienky k dôkazom súdu priamo.

V súvislosti s prvou námietkou sťažovateľa treba predovšetkým vyriešiť otázku, či z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom bolo alebo nebolo

prípustné dovolanie, lebo od odpovede na túto otázku závisí otázka právomoci ústavného súdu. Dovolanie je v zmysle § 239 Občianskeho súdneho poriadku prípustné iba v prípadoch, ak uznesením odvolacieho súdu bolo zmenené uznesenie súdu 1. stupňa, ak odvolací súd v potvrdzujúcom uznesení vyslovil prípustnosť dovolania, ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže v danom prípade ide o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, nie je splnená ani jedna zo skutkových podstát prípustnosti dovolania podľa § 239 Občianskeho súdneho poriadku. Preto možno dospieť k predbežnému záveru, že vo vzťahu k prvej námietke sťažovateľa je daná právomoc ústavného súdu. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie.

Ďalej v súvislosti s prvou námietkou sťažovateľa treba uviesť, že z hľadiska jeho obrany bola celkom určite veľmi podstatnou okolnosťou ním tvrdená skutočnosť, podľa ktorej z dosiahnutého zisku podnikania žalobkyne musel sťažovateľ zaplatiť celkom 300 000 Sk pokút uložených žalobkyňi daňovým úradom v priebehu roku 1994. Keďže sťažovateľ podľa vlastného tvrdenia tieto pokuty v prospech žalobkyne uhradil, nezostali už peniaze z dosiahnutého zisku, ktoré by mohol a mal žalobkyňi vyplatiť. Práve z tohto dôvodu považoval sťažovateľ žalobu žalobkyne za nedôvodnú. Keďže sťažovateľ od prvej chvíle vedel, že uhradil za žalobkyňu pokuty vo výške 300 000 Sk daňovému úradu, nikdy nemohlo byť problémom pre žalovaného navrhnúť okresnému súdu v pôvodnom konaní, aby si o týchto skutočnostiach vyžiadal informácie z daňového úradu. Nevedno, prečo tak sťažovateľ neurobil. Isté je len to, že tak urobiť mohol. Dôkaznú núdzu a s tým spojený nepriaznivý výsledok súdneho konania si teda privodil sťažovateľ sám tým, že celkom samozrejme dôkazy na preukázanie svojej obrany nenavrhol okresnému súdu vykonať.

Za uvedeného stavu veci treba sťažnosť v danej súvislosti považovať za zjavne neopodstatnenú. Nemôžu byť totiž nijaké pochybnosti o tom, že nebola splnená podmienka povolenia obnovy konania vyplývajúca z ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku, ako na to správne poukazuje krajský súd. Z tohto dôvodu argumentáciu krajského súdu nemožno považovať ani za arbitrárnu, ale ani za zjavne neodôvodnenú.

V súvislosti s druhou námietkou sťažovateľa treba predovšetkým poukázať na ustanovenie § 237 Občianskeho súdneho poriadku, z ktorého vyplýva, že je prípustné dovolanie voči každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, pokiaľ je postihnuté niektorou z chýb uvedených v tomto ustanovení. Konkrétne podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku sa za takúto chybu považuje aj to, keď postupom súdu bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní výkon jeho procesných práv vyplývajúcich zo zákona.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že sťažovateľ mohol podať voči uzneseniu krajského súdu dovolanie opierajúce sa o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku s tvrdením, že krajský súd konal a rozhodoval o jeho odvolaní bez nariadenia pojednávania. Ústavný súd konštatuje, že dovolanie, ktoré sťažovateľ podal, sa napriek tomu neopiera o dovolací titul vyplývajúci z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, hoci sťažovateľ dovolaním napáda potvrdzujúce uznesenie krajského súdu ako odvolacieho súdu. Hoci nejde ani o jeden z prípadov uvedených v ustanovení § 239 Občianskeho súdneho poriadku, podaným dovolaním namieta sťažovateľ iba nesprávne právne posúdenie jeho veci. Z ustanovenia § 242 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že na chyby uvedené v § 237 Občianskeho súdneho poriadku prihliada dovolací súd z úradnej moci, teda aj vtedy, ak neboli v dovolaní uplatnené.

Treba dospieť k záveru, že hoci sťažovateľ v podanom dovolaní nenamietal skutočnosť, že postupom krajského súdu, ktorý v odvolacom konaní vec prerokoval a rozhodol bez nariadenia pojednávania, došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, bude napriek tomu povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či došlo alebo nedošlo v konaní k chybám vyplývajúcim z ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku, vrátane chyby podľa písm. f) tohto ustanovenia.

Keďže poskytnutie ochrany sťažovateľovi v súvislosti s námietkou, podľa ktorej krajský súd konal a rozhodol bez nariadenia pojednávania, prislúcha najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu, je tým vylúčená právomoc ústavného súdu. Preto vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa nie je daná právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2006